

til mig i Oktober i Fjor fra Formanden for Forretningsudvalget for „Danmarks Sognefoged- og Lægdsmandsforening“. I denne Henvendelse staar der følgende, som jeg med den højtærede Formands Tilladelse skal oplæse; der tales om disse Takster paa 33 og 67 Ø., og man siger: „Disse Takster vil allerede ved første Øjekast forekomme urimeligt lave efter Nutidens Forhold, og det oppebaarne Vederlag staar i stort Misforhold til den Sognefogeden paaførte Ulejlighed. Naar Forretningsudvalget for „Danmarks Sognefoged- og Lægdsmandsforening“ tillader sig at henlede den høje Ministers Opmærksomhed paa dette Forhold — eller rettere Misforhold —, da er Hensigten ikke at søge udvirket nogen Lønforhøjelse, idet vi er indforstaaet med, at dette Hverv maa anses for et „Tillids-hverv“; men blot konstatere, at ovennævnte Udpantningstakster er saa lavt ansat, at det ligefrem er en økonomisk Vinding for Folk at vente med at dække deres Forpligtelser, indtil Sognefogeden møder til Udpantning, og saaledes lade denne afhente Skatter og lign. paa deres Bopæl for en Ydelse af 33 eller 67 Ører.“

Det er altsaa ganske i Overensstemmelse med Landsforeningen „Danmarks Sognefoged- og Lægdsmandsforening“'s Henvendelse, naar jeg har formuleret Forslaget, som sket er; jeg skylder dog den Oplysning, at en tilsvarende Henvendelse fra Formanden for Foreningen af Sognefogder i bymæssigt bebyggede og dermed ligestillede Kommuner i Danmark vel siger det samme, men stærkere pointerer, hvor daarligt Sognefogderne er aflagt. Og nu hører jeg ikke til de Mennesker, der siger, at naar Sognefogderne selv er saa beskedne, at de ikke mener, de bør kræve mere, skal Regering og Rigsdag sige: Naa ja, dem kan vi altsaa pudse, de forlanger ikke noget. Jeg anerkender, at det er overordentlig tiltalende, at Sognefogderne lægger Vægten paa det uheldige og ikke paa deres egne økonomiske Forhold, saa jeg har ikke af den Grund den fjerneste Hensigt i Retning af ikke at søge at naa til mere rimelige Lønforhold for Sognefogderne ved en almindelig Revision af Gebyrerne.

Naar man imidlertid fra visse Sider ønsker Sagen henvist til Udvalg, skal jeg naturligvis ikke have noget derimod og

skal med den største Velvillie være med til at arbejde paa at naa til et Resultat, der ogsaa kan være mere økonomisk tilfredsstillende for Sognefogderne. Men paa den anden Side, hvis man saa ikke mener, at denne Vej er fremkommelig paa dette specielle Lovforslag, som i Virkeligheden kun har den Opgave at udfylde det Hul i Lovgivningen, der er omtalt fra forskellige Sider, vil jeg til Gengæld meget anmode om, at man vil lade sig nøje med den samme Udtalelse, som jeg fremsatte i det høje Landsting, og som dette lod sig nøje med, nemlig at Spørgsmaalet vil blive taget op hurtigst muligt efter en Forhandling med Finansministeriet om en almindelig Revision af Gebyrerne, og at man i saa Fald vil fremme det foreliggende Lovforslag saa hurtigt som overhovedet muligt.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling

vedtoges uden Afstemning.

Axel Møller: Jeg tillader mig at foreslaa, at Lovforslaget henvises til et Udvalg paa 15 Medlemmer.

Uden Forhandling eller Afstemning vedtoges dette Forslag.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Foranstaltninger til Udryddelse af Oksebremselarven.

(Lovforslaget findes i Tillæg C. Sp. 55).

Sagen sattes til Forhandling.

Landbrugsministeren (Bording): Jeg har herved den Ære overfor det høje Ting at forelægge Forslag til Lov om Foranstaltninger til Udryddelse af Oksebremselarven. I December 1923 blev der vedtaget en Lov med samme Formaal. Denne Lov har været gældende i Aarene 1924 og 1925 og har i dette Tidsrum vist sig at virke ganske fortrinligt med Hensyn til sit For-